Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
E. SHARPSTON
fremsat den 21. juli 2016 [1]

Sag C-127/15

Verein für Konsumenteninformation
mod
INKO, Inkasso GmbH

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof (øverste domstol, Østrig))

»Forbrugerbeskyttelse — forbrugerkreditaftaler — direktiv 2008/48/EF — fortolkning af artikel 3, litra f) — udtrykket »kreditformidler« — udgør afdragsaftaler, der indgås af et inkassobureau, som handler på vegne af långivere, »kreditaftaler, som vedrører gratis henstand med betalingen af en eksisterende gæld« i den i artikel 2, stk. 2, litra j), omhandlede forstand«

1. Når långivere giver et inkassobureau instrukser om at retsforfølge udestående gæld fra låntagere, der har misligholdt en kreditaftale (herefter »den oprindelige aftale«), ved at præsentere dem for aftaler om henstand, handler inkassobureauet da som en kreditformidler hvad angår direktiv 2008/48/EF [2]? Hvis dette er tilfældet, ligger de ordninger, som inkassobureauet indgår, da uden for direktivets anvendelsesområde, når det honorar, der opkræves for bureauets tjenesteydelser, ikke udgør mere end de beløb, der er fastlagt i den oprindelige kreditaftale, og som låntageren under alle omstændigheder skal betale til långiveren? Oberster Gerichtshof (øverste domstol, Østrig) ønsker med denne anmodning om en præjudiciel forelæggelse Domstolens vejledning vedrørende anvendelsesområdet for direktiv 2008/48, som regulerer forbrugerkreditaftaler.

Lovgivning

Direktiv 2008/48

2. Direktiv 2008/48 har en række formål. For det første omfatter dets overordnede formål harmonisering af fællesskabsrammerne på en række centrale områder »[f]or at få et velfungerende indre marked for forbrugerkredit bragt i stand« [3], for at »yde en sådan grad af forbrugerbeskyttelse, at forbrugerne har tillid til [markedet]« [4], og for at »sikre, at alle forbrugere […] nyder samme høje grad af beskyttelse af deres interesser og for at skabe et ægte indre marked« [5]. For det andet bør kreditgiver give forbrugerne sådanne oplysninger, at de beskyttes mod urimelig eller vildledende praksis, og de sættes i stand til at træffe beslutning på et kvalificeret grundlag ved at sikre, at de modtager

1 — Originalsprog: engelsk.

2 — Europa-Parlamentets og Rådets af 23.4.2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT 2008, L 133, s. 66) (herefter »direktivet«). Direktivet er blevet ændret ved Kommissionens direktiv 2011/90/EU af 14.11.2011 (EUT 2011, L 296, s. 35) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4.2.2014 (EUT 2014, L 60, s. 34), jf. videre punkt 11 nedenfor. Disse ændringer ændrede ikke ordlyden af de omtvistede bestemmelser.

3 — Syvende betragtning.

4 — Ottende betragtning.

5 — Niende betragtning.

fyldestgørende oplysninger, som de kan tage med sig og overveje, om betingelserne og omkostningerne vedrørende kreditten og om deres forpligtelser, inden kreditaftalen indgås [6]. For det tredje tilsigter direktivet at regulere visse forpligtelser for kreditformidlere og generelt at sikre, at kravene om oplysninger forud for aftaleindgåelsen også finder anvendelse på dem [7]. For det fjerde opfordrer det medlemsstaterne til at træffe »fornødne foranstaltninger med henblik på at fremme en ansvarlig praksis i alle faser af kreditforholdet under hensyntagen til de specifikke træk, der kendetegner deres kreditmarked. Der kan f.eks. være tale om foranstaltninger vedrørende forbrugeroplysning og -uddannelse, herunder advarsler om de risici, der er forbundet med betalingsmisligholdelse og overdreven gældsættelse« [8].

3. Artikel 1 bestemmer, at formålet med direktiv 2008/48 er at harmonisere visse aspekter af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om aftaler om forbrugerkredit.

4. I medfør af artikel 2 finder direktiv 2008/48 anvendelse på kreditaftaler, medmindre de er udtrykkeligt undtaget. Artikel 2, stk. 2, oplister tolv former for kreditaftaler, herunder vedrørende fast ejendom til beboelse og andre formål [9], der ikke er omfattet af direktivets anvendelsesområde. De omfatter:

»f) kreditaftaler, hvor kreditten ydes rentefrit og uden andre omkostninger, og kreditaftaler, ifølge hvilke kreditten skal betales tilbage inden tre måneder, og som kun er forbundet med ubetydelige omkostninger

[…]

j) kreditaftaler, som vedrører gratis henstand med betalingen af en eksisterende gæld

[…]«

5. Artikel 2, stk. 6, bestemmer:

»Medlemsstaterne kan bestemme, at kun artikel 1-4, artikel 6, 7 og 9, artikel 10, stk. 1, artikel 10, stk. 2, litra a)-i) samt litra l) og r), artikel 10, stk. 4, artikel 11, 13 og 16 samt artikel 18-32 finder anvendelse på kreditaftaler, ifølge hvilke kreditgiveren og forbrugeren aftaler henstand med betalingen eller hvorledes kreditten tilbagebetales, såfremt forbrugeren allerede har misligholdt den oprindelige kreditaftale og hvor [10]:

a) sådanne ordninger kan forventes at afværge en retssag om den pågældende misligholdelse, og

b) forbrugeren ikke dermed stilles ringere end som fastsat i den oprindelige kreditaftale.

[…]«

6 — 18. og 19. betragtning.

7 — 13., 16., 17. og 24. betragtning.

8 — 26. betragtning.

9 — Jf. artikel 2, stk. 2, litra a) og b).

10 — Artikel 1-3 dækker formål, anvendelsesområde og definitioner (kapitel I). Artikel 4-7 omhandler oplysninger og praksis forud for indgåelsen af kreditaftaler (kapitel II). Artikel 5 vedrørende oplysninger forud for aftaleindgåelsen (jf. punkt 7 og 8 nedenfor) er ikke opregnet i artikel 2, stk. 6. Artikel 9 sikrer i tilfælde af grænseoverskridende kredit, at kreditgivere fra andre medlemsstater end den, hvor forbrugerens kreditværdighed vurderes, har adgang til de databaser, der anvendes i den stat (kapitel III). Artikel 10, 11, 13, 16 og 18 indeholder bestemmelser om oplysninger og rettigheder i forbindelse med kreditaftaler (kapitel IV). Artikel 19 regulerer beregningen af årlige omkostninger i procent (kapitel V), og artikel 20 og 21 dækker kreditgivere og kreditformidlere (kapitel VI). Endelig fastlægger artikel 22-28 og 29-32 henholdsvis gennemførelsesforanstaltninger (kapitel VII) og overgangsbestemmelser og afsluttende bestemmelser (kapitel VIII).

6. Følgende definitioner i artikel 3 er relevante:

»a) »forbruger«: en fysisk person, der i forbindelse med transaktioner, som er omfattet af [direktiv 2008/48], ikke handler som led i sin erhvervsmæssige virksomhed;

b) »kreditgiver«: en fysisk eller juridisk person, der yder eller giver tilsagn om at yde kredit som led i udøvelsen af sin erhvervsmæssige virksomhed

c) »kreditaftale«: en aftale, hvorved en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde en forbruger kredit i form af henstand med betalingen, lån eller anden tilsvarende form for finansiel facilitet, undtagen aftaler om løbende levering af tjenesteydelser eller varer af samme art, hvor forbrugeren betaler for ydelserne eller varerne i rater, så længe de leveres

[…]

f) »kreditformidler«: en fysisk eller juridisk person, der ikke optræder som kreditgiver, og som mod betaling af et honorar, der kan antage form af penge eller en anden aftalt form for finansiel modydelse som led i udøvelsen af sin erhvervsmæssige virksomhed:

   i) præsenterer eller tilbyder kreditaftaler til forbrugere

   ii) bistår forbrugere ved at udføre andet forberedende arbejde med henblik på kreditaftaler end det, der er omhandlet i nr. i), eller

   iii) indgår kreditaftaler med forbrugere på kreditgiverens vegne

g) »samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkreditten«: alle omkostninger, herunder renter, provision, afgifter, og enhver anden form for honorar, som forbrugeren skal betale i forbindelse med kreditaftalen, og som kreditgiveren har kendskab til […]«

7. Artikel 5, stk. 1, fastlægger de obligatoriske oplysninger, som forbrugerne skal have inden aftaleindgåelsen [11]. Artiklen bestemmer: »I god tid før en forbruger bindes af en kreditaftale eller et kredittilbud, giver kreditgiveren og i givet fald kreditformidleren på grundlag af de kreditvilkår og -betingelser, som kreditgiveren tilbyder, og i givet fald forbrugerens præferencer og oplysninger, forbrugeren de oplysninger, der er nødvendige for at sammenligne forskellige tilbud, så der kan træffes en informeret beslutning om indgåelsen af en kreditaftale […]

De pågældende oplysninger skal angive:

a) kredittypen

b) navn og fysisk adresse på kreditgiveren, samt i givet fald navn og fysisk adresse på den involverede kreditformidler

c) det samlede kreditbeløb og betingelserne for at udnytte kreditmuligheden

d) kreditaftalens løbetid

[…]

11 — Oplysningerne skal gives på papir eller på et andet varigt medium. Kreditgivere anses for at have opfyldt pligten i artikel 5, stk. 1, til at give de obligatoriske oplysninger forud for aftaleindgåelsen, når oplysningerne gives ved hjælp af formularen Standardiserede europæiske forbrugerkreditoplysninger i bilag II til direktiv 2008/48. Jf. videre mit forslag til afgørelse i Home Credit Slovakia (C-42/15, EU:C:2016:431, punkt 24-29).

l) den gældende sats for morarenter og måden, denne sats tilpasses på, og, hvor det er relevant, eventuelle omkostninger i forbindelse med misligholdelse

m) en advarsel om følgerne af manglende betalinger

[…]«

8. I henhold til artikel 5, stk. 6, skal medlemsstaterne sikre, at kreditgivere og i givet fald kreditformidlere giver forbrugeren fyldestgørende forklaringer, således at forbrugeren er i stand til at vurdere, om den foreslåede kreditaftale passer til vedkommendes behov og finansielle situation, hvor det er relevant, ved at forklare bl.a. konsekvenserne af forbrugerens betalingsmisligholdelse [12].

9. Artikel 21 pålægger kreditformidlere visse specifikke forpligtelser. Medlemsstaterne skal sikre, at en kreditformidler navnlig gør opmærksom på, om vedkommende udelukkende samarbejder med en eller flere kreditgivere eller optræder som selvstændig mægler [13]. Kreditformidlere skal også give forbrugerne oplysninger om gebyrer, der skal betales for deres ydelser, og give kreditgiveren oplysninger om sådanne gebyrer [14].

Direktiv 2009/22

10. Formålet med direktiv 2009/22/EF [15] er at harmonisere nationale regler om søgsmål med påstand om forbud til beskyttelse af forbrugernes kollektive interesser, således at det sikres, at det indre marked fungerer korrekt. Direktivets anvendelsesområde dækker overtrædelser af nationale regler, som berører forbrugernes kollektive interesser, og som gennemfører et af de i bilag I til direktivet anførte direktiver [16]. Listen omfatter direktiv 87/102/EØF [17], som nu er blevet erstattet af direktiv 2008/48. Et »godkendt organ/organisation« kan indbringe sager for at sikre forbrugernes kollektive interesser [18]. Et »godkendt organ/organisation« defineres som ethvert organ eller enhver organisation, som er retmæssigt oprettet i henhold til en medlemsstats lovgivning, og som har en legitim interesse i at sikre overholdelsen af de i artikel 1 omhandlede bestemmelser [19].

12 — Artikel 6 opstiller krav vedrørende oplysninger forud for indgåelsen af visse kreditaftaler i form af en kassekredit og af visse specifikke kreditaftaler. Artikel 7 bestemmer, at forpligtelserne i artikel 5 og 6 ikke finder anvendelse på leverandører af varer eller tjenesteydelser, der accessorisk optræder som kreditformidlere. Ingen af dem er relevante her.

13 — Artikel 21, litra a).

14 — Henholdsvis artikel 21, litra b) og c).

15 — Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 23.4.2009 om søgsmål med påstand om forbud på området beskyttelse af forbrugernes interesser (EUT 2009, L 110, s. 30).

16 — Artikel 1.

17 — Rådets direktiv af 22.12.1986 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om forbrugerkredit (EFT 1987, L 42, s. 48).

18 — Artikel 2.

19 — Artikel 3. Sådanne organer omfatter navnlig uafhængige offentlige organer, som har til opgave at beskytte forbrugerinteresser, og organisationer, der har til formål (i overensstemmelse med kriterierne i deres nationale lovgivning) at beskytte sådanne interesser.

Direktiv 2014/17

11. Direktiv 2014/17/EU[20] tilsigter at skabe et realkreditmarked med et højt forbrugerbeskyttelsesniveau i hele Unionen[21]. En kreditformidler defineres i artikel 4, stk. 5, med tilsvarende ord som de i artikel 3, litra f), i direktiv 2008/48 anvendte. Artikel 29-34 i kapitel 11 indfører visse krav vedrørende etablering som og tilsyn med kreditformidlere og udpegede repræsentanter[22].

National ret

12. Direktiv 2008/48 er gennemført i Østrig ved Verbraucherkreditgesetz (lov on forbrugerkreditaftaler, herefter »VKrG«). VKrG § 6 indeholder pligten til at give oplysninger forud for aftaleindgåelsen fra artikel 5 i direktiv 2008/48. Denne pligt finder også anvendelse på kreditaftaler, hvor der enten er ydet henstand med betalingen, eller der skal betales i afdrag (VKrG § 25). Lovgivningen indeholder ikke bestemmelser om den mere begrænsede anvendelse, der findes i artikel 2, stk. 6, i direktiv 2008/48.

13. Når en låntager misligholder sit lån, reguleres følgerne i Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch (den østrigske almindelige borgerlige lovbog, herefter »ABGB«). § 1333 bestemmer:

»1. Tab, som debitor har tilføjet sin kreditor ved for sen betaling af et pengekrav, godtgøres ved den lovbestemte rente […]

2. Foruden den lovbestemte rente kan kreditor også kræve erstatning af andre tab, som er forskyldt af debitor og opstået for kreditor, navnlig de nødvendige udgifter til hensigtsmæssige udenretlige inddrivelses- eller inkassoforanstaltninger, hvis disse står i et rimeligt forhold til det krav, der inddrives«[23].

Faktiske omstændigheder, retsforhandlinger og de præjudicielle spørgsmål

14. Verein für Konsumenteninformation (foreningen for forbrugeroplysning, Wien, herefter »Verein«) er en forening, der er berettiget til at anlægge sager med påstand om forbud til beskyttelse af forbrugernes kollektive interesser hvad angår direktiv 2009/22. Foreningen har anlagt sag med påstand om forbud mod, at INKO, Inkasso GmbH, Linz (herefter »Inko«), indgår aftaler om henstand med betalingen (herefter »tilbagebetalingsaftalen«), for hvilke Inko opkræver et gebyr, uden først at have givet forbrugerne de oplysninger forud for aftaleindgåelsen, der kræves i VKrG § 6 og 25[24].

15. Inko tilbyder inkassoydelser til långivere, når en låntager har misligholdt en kreditaftale. Inko tager kontakt til sådanne låntagere på långivers vegne og foreslår en tilbagebetalingsaftale. Låntageren får tre dage til at vælge mellem at betale hele den udestående gæld tilbage eller at udfylde en på forhånd udfærdiget formular (herefter en »afdragsaftale«), der skal returneres til Inko. I henhold til en sådan aftale gør låntageren følgende: i) anerkender, at den udestående gæld skyldes sammen med de omkostninger, der følger af vedkommendes misligholdelse i henhold til den oprindelige aftale, ii)

20 — Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 4.2.2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 60, s. 34).

21 — 5.-8. og 15. betragtning.

22 — Denne præjudicielle forelæggelse omhandler ikke en kreditaftale vedrørende en fast ejendom til beboelse. Sagsøgte i hovedsagen støttede sig ikke desto mindre på direktiv 2014/17 i det skriftlige indlæg.

23 — Den lovbestemte rente findes i ABGB § 1000, stk. 1. Den er i øjeblikket 4%.

24 — Den forelæggende ret har i forelæggelsesafgørelsen angivet, at de omtvistede beløb udgør 30 500 EUR og 5 500 EUR.

forpligter sig til en tilbagebetalingsplan, iii) forpligter sig til at betale gælden med månedlige afdrag og iv) godtager, at de betalinger, der foretages, først anvendes til at dække Inkos gebyrer og derefter til at dække långiverens krav og renter. Gebyrerne og renterne (herefter »inkassoomkostningerne«) udgør Inkos honorar for tjenesteydelserne.

16. Verein har påstået, at Inko skal give låntagere de obligatoriske oplysninger inden indgåelse af sådanne aftaler. Inko har bestridt dette. Inko har argumenteret for, at tilbagebetalingsaftalerne indgås mellem låntageren og långiveren. Inko er ikke selv part i disse aftaler og har derfor ikke pligt til at give nogen oplysninger forud for aftaleindgåelsen. Under alle omstændigheder er Inkos virksomhed ikke omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 2008/48, da de ordninger, som Inko indgår på vegne af sine klienter, ikke medfører en henstand med betalingen mod et honorar.

17. Den forelæggende ret har anført, at Verein ikke har godtgjort, at Inko opkræver renter og gebyrer, der overstiger det beløb, som långivere i henhold til østrigsk ret skulle have, hvis långiverne selv – uden Inkos mellemkomst – indgik aftale om afdragsbetaling. Verein fik medhold i førsteinstansen. Inko fik delvist medhold i appellen. Begge parter har iværksat appel til den forelæggende ret, som ønsker klarlagt, om Inkos ordninger er omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 2008/48, og derfor har forelagt Domstolen følgende spørgsmål:

»1. Agerer et inkassobureau, som i forbindelse med erhvervsmæssig inddrivelse af tilgodehavender på vegne af sin ordregiver tilbyder dennes [låntagere] at indgå afdragsordninger, i hvilken forbindelse der beregnes omkostninger i forbindelse med dets aktivitet, som i sidste ende skal betales af [låntagerne], som »kreditformidler« som omhandlet i artikel 3, litra f), i [direktiv 2008/48]?

2. Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende:

Er den aftale om en afdragsordning, der gennem et inkassobureau indgås mellem en [låntager] og dennes [långiver] en »gratis henstand« som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra j), i direktiv 2008/48, hvis [låntageren] i denne aftale kun forpligtelser sig til at betale det ubetalte tilgodehavende samt de renter og omkostninger, som han ifølge loven i forvejen skulle have betalt for at være i mora, altså også uden en sådan aftale?«

18. Verein, Inko, den franske, den tyske og den litauiske regering samt Europa-Kommissionen har indgivet skriftlige indlæg. De samme parter, med undtagelse af den franske og den litauiske regering, fremsatte mundtlige bemærkninger under retsmødet den 25. februar 2016.

Vurdering

Indledende bemærkninger

19. Hovedsagen vedrører et gruppesøgsmål anlagt af Verein på vegne af forbrugere generelt. Der er derfor ingen bestemt oprindelig aftale, der skal behandles, og der er intet, der antyder, om en bestemt oprindelig aftale ville eller ikke ville være omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 2008/48. Der er heller ingen oplysninger, som angiver, om inkassobureauer, såsom Inko, leverer varer eller tjenesteydelser og accessorisk optræder som kreditformidlere som omhandlet i artikel 7 i direktiv 2008/48.

20. Det er forskelligt fra medlemsstat til medlemsstat, hvordan de retlige ordninger mellem långivere, misligholdende låntagere og inkassobureauer skal klassificeres, og hvilke regler der gælder for sådanne ordninger. Retsstillingen i henhold til østrigsk ret er ikke helt klar. Verein har derfor anført, at når en låntager indgår en afdragsaftale med et inkassobureau, annullerer denne ordning hans misligholdelse af den oprindelige aftale, fordi han ikke længere betaler for sent. Inko har ikke taget stilling til dette

særlige punkt. Inko er af den opfattelse, at inkassobureauer i henhold til østrigsk ret ikke kan tage retslige skridt for at inddrive udestående gæld på vegne af långivere. De er ikke part i den oprindelige aftale, og de har ikke lov til at overtage den udestående gæld i henhold til den aftale. Ifølge Inko handler virksomheder, der inddriver udestående gæld, blot som långivernes repræsentant.

21. Disse problemstillinger vedrører national ret, der er omfattet af de nationale retsinstansers kompetence. De skal ikke løses for, at Domstolen kan træffe afgørelse i denne sag, som vedrører spørgsmålet, om afdragsaftaler, såsom de af Inko indgåede, er kreditaftaler hvad angår direktiv 2008/48. Det forekommer mig, at sådanne ordninger er omfattet af definitionen på en »kreditaftale« i direktivets artikel 3, litra c). Afdragsaftalen udgør en »henstand med betalingen« eller »anden tilsvarende form for finansiel facilitet« som omhandlet i den bestemmelse, idet långiveren (i henhold til den oprindelige aftale) yder låntageren et yderligere eller et nyt lån i denne form gennem sådanne tilbagebetalingsordninger.

22. Artikel 6 opregner i detaljer kravene til oplysninger forud for indgåelsen af kreditaftaler i form af en kassekredit og af visse specifikke kreditaftaler. Der er ingen oplysninger i forelæggelseskendelsen om, hvorvidt de omtvistede kreditaftaler er omfattet af bestemmelsens anvendelsesområde, og den forelæggende ret har ikke anmodet om vejledning herom. Bestemmelserne i artikel 5 afspejles ikke desto mindre i artikel 6, og mine synspunkter vedrørende den førstnævnte gælder analogt for den sidstnævnte [25].

Spørgsmål 1

23. Den forelæggende ret ønsker med dette spørgsmål klarlagt, om et inkassobureau, der præsenterer afdragsordninger for misligholdende låntagere på vegne af långivere for at inddrive udestående gæld mod et gebyr, er omfattet af definitionen på en kreditformidler som omhandlet i artikel 3, litra f), i direktiv 2008/48.

24. Efter min opfattelse er et inkassobureau, der præsterer en sådan tjenesteydelse, omfattet af bestemmelsen.

25. For det første støtter ordlyden af artikel 3, litra f), denne fortolkning [26]. Den bestemmer, at fire betingelser skal være opfyldt for, at en person kan anses for at være en kreditformidler som omhandlet i direktiv 2008/48. Den pågældende virksomhed skal: i) være en fysisk eller juridisk person, ii) ikke optræde som kreditgiver, iii) handle som led i udøvelsen af sin erhvervsmæssige virksomhed [og præstere de tjenesteydelser, der er opregnet i artikel 3, litra f), nr. i)-iii)], og iv) opkræve et honorar for sine ydelser [27].

26. Med forbehold for den forelæggende rets efterprøvelse af de faktiske omstændigheder forekommer det af forelæggelseskendelsen og det eksempel på Inkos tilbagebetalingsaftale, der findes i den nationale rets sagsakter, at Inkos aktiviteter omfatter at præsentere afdragsaftaler for låntagere, der har misligholdt den oprindelige aftale. Artikel 3, litra f), dækker følgende af kreditformidleres aktiviteter: »i) præsenterer eller tilbyder kreditaftaler til forbrugere, ii) bistår forbrugere ved at udføre andet forberedende arbejde med henblik på kreditaftaler end det, der er omhandlet i nr. i), eller iii) indgår kreditaftaler med forbrugere på kreditgiverens vegne«. Ordlyden er tilstrækkelig bred til at dække Inkos aktiviteter [28].

25 — Jf. videre punkt 54 nedenfor.

26 — Jf. også 16. og 17. betragtning.

27 — Jf. punkt 6 ovenfor.

28 — Jf. punkt 14 og 15 ovenfor. Inko fremlagde eksemplet på en afdragsaftale i hovedsagen. I henhold til dette aftaleeksempel godtager låntageren, at Inko har ret til at kontakte hans arbejdsgiver med henblik på at opnå betaling direkte fra hans løn, hvis han undlader at betale et afdrag. Låntageren opfordres også til at godtage at foretage tilbagebetalingen ved automatisk overførsel.

27. For det andet er en sådan fortolkning efter min opfattelse i overensstemmelse med det dobbelte formål om forbrugerbeskyttelse og oprettelsen af et ægte indre marked, der er opstillet i direktiv 2008/48 [29].

28. Långivere og i givet fald kreditformidlere skal give de 19 obligatoriske oplysninger forud for aftaleindgåelsen, der er opregnet i artikel 5, stk. 1, i god tid, inden låntageren er bundet af kreditaftalen eller tilbuddet. Denne opregning omfatter oplysninger om låntagerens retsstilling, hvis han betaler for sent eller misligholder [30]. De fleste låntagere forventer ikke at misligholde, når de indgår en kreditaftale, og det er almindeligt kendt, at ikke alle låntagere gransker eller måske helt forstår de følger af misligholdelse, der findes i oplysningerne forud for aftaleindgåelsen. De tre dage, der er angivet i Inkos aftaleeksempel, er utilstrækkeligt til at give en låntager mulighed for at vurdere hans retsstilling. Når en låntager står over for valget mellem at tilbagebetale den samlede udestående gæld eller indgå afdragsaftalen, er det usandsynligt, at han har et reelt valg. Hvis han umiddelbart kunne tilbagebetale det udestående beløb (det mindre dyre valg, da hans yderligere omkostninger vil blive nedbragt), ville han sandsynligvis ikke være i misligholdelse. Tre dage er også utilstrækkelig tid til, at låntageren kan sammenligne omkostningerne ved at indgå afdragsaftalen med alternative løsninger, som andre långivere tilbyder.

29. Det forekommer mig derfor, at det er i bedre overensstemmelse med formålet om at yde et højt forbrugerbeskyttelsesniveau, at kreditformidleren skal give de i artikel 5, stk. 1, opregnede oplysninger, navnlig hvis långiveren ikke giver disse oplysninger. Ellers får låntageren netop ikke den beskyttelse, som direktiv 2008/48 skal give [31]. Låntageren skal have oplysningerne i god tid, inden afdragsaftalen bliver bindende, for at overholde pligten i artikel 5, stk. 1 [32]. Dette skyldes, at inkassatoren er den person, som: i) præsenterer eller tilbyder låntageren afdragsaftalen, ii) foretager forberedende arbejde i forhold til en sådan aftale eller iii) indgår en afdragsaftale på långiveres vegne i den i artikel 3, litra f), omhandlede forstand. Der er åbenbart behov for en periode, der er længere end de tre dage, som Inko tilbyder, for at overholde denne forpligtelse. I henhold til artikel 5, stk. 1, påhviler pligten til at give oplysninger forud for aftaleindgåelsen »kreditgiveren og i givet fald kreditformidleren«. Långiveren kan dermed i teorien give oplysningerne, inden låntageren godtager afdragsaftalen. Der er imidlertid intet, der antyder, at långiverne faktisk giver sådanne oplysninger forud for aftaleindgåelsen. (Selv hvis de gjorde, ville det ikke ændre på det principielle, at kreditformidlere har den samme forpligtelse.)

30. Denne forståelse styrkes af artikel 5, stk. 6, som pålægger medlemsstaterne at sikre, at långivere og kreditformidlere giver låntagere tilstrækkelige forklaringer, som gør dem i stand til at vurdere faktorer, såsom følgerne af en misligholdelse, forud for aftaleindgåelsen. Den er også i overensstemmelse med formålet om at fremme en ansvarlig praksis i alle faser af kreditforholdet [33].

31. Den er ligeledes forenelig med formålet om at skabe et ægte indre marked, idet kreditformidlerbegrebet bør have den samme betydning i alle medlemsstaterne. Pligten til at give oplysninger forud for aftaleindgåelsen bør derfor finde anvendelse på alle dem, der præsterer tjenesteydelser med gældsinddrivelse, såsom de af Inko udbudte.

32. Inko har gjort gældende, at en kreditformidler bringer långivere og låntagere sammen. Inko er af den opfattelse, at inkassatorer ikke kan være kreditformidlere, da deres aktiviteter er knyttet til en kreditaftale, der findes, inden inkassatoren præsenterer en ordning for låntageren. Forpligtelsen i artikel 21 i direktiv 2008/48 (der har overskriften »Visse forpligtelser for kreditformidlere i forhold til

29 — Syvende og ottende betragtning til direktiv 2008/48.

30 — Blandt de oplysninger, der er obligatoriske forud for aftaleindgåelsen som opregnet i artikel 5, stk. 1, i direktiv 2008/48 er: satsen for morarenter og måden, denne sats tilpasses på, samt omkostninger i forbindelse med misligholdelse [artikel 5, stk. 1, litra l)], og en advarsel om følgerne af manglende betalinger [artikel 5, stk. 1, litra m)].

31 — Jf. f.eks. de overordnede formål i syvende-niende betragtning.

32 — Jf. 18. og 19. betragtning.

33 — Jf. 26. betragtning.

forbrugerne«) kan derfor ikke finde anvendelse på et inkassobureau. Inko har tilføjet, at definitionen af en kreditformidler i artikel 4, stk. 5, i direktiv 2014/17 er tilsvarende definitionen i direktiv 2008/48, og de to bestemmelser bør fortolkes overensstemmende. Det fremgår klart af den sammenhæng, hvori direktiv 2014/17 indgår, at inkassobureauers aktiviteter ikke er dækket af de bestemmelser, der regulerer kreditformidleres aktiviteter, i det direktiv. Inko har endelig argumenteret for, at anvendelsesområdet for artikel 3, litra f), vil være for bredt, hvis artiklen fortolkes således, at den finder anvendelse på inkassatorer. Den ville i så fald dække erhvervsmæssige aktiviteter, der aldrig var tiltænkt reguleret af direktiv 2008/48, navnlig advokaters, der kan handle som inkassobureauer i Østrig.

33. Det forekommer mig, at »kreditformidler« er et generelt begreb, der dækker flere former for aktivitet [34]. Forskellige medlemsstater definerer begrebet på forskellige måder og anvender det på forskellige former for virksomhed [35]. Det er korrekt, at gældsinddrivelse ikke er en aktivitet, der forbindes med en mere konventionel form for kreditformidler (f.eks. en forbrugslånsmægler). Sådanne mæglere er imidlertid blot en form for kreditformidler, der er nævnt i artikel 21 i direktiv 2008/48. I henhold til denne bestemmelse skal kreditformidleren gøre opmærksom på, om han udelukkende samarbejder med en eller flere kreditgivere eller optræder som selvstændig mægler, oplyse det (eventuelle) gebyr, der skal betales for hans ydelse, og oplyse långiveren om dette gebyr med henblik på beregning af den årlige procentdel af omkostninger (herefter »ÅOP«). Disse forpligtelser finder logisk set ligeledes anvendelse på inkassatorer, når de tilbyder afdragsaftaler, da de arbejder for klienter, og de opkræver et gebyr for deres ydelser [36].

34. Direktiv 2014/17 indfører en fælles ramme for aftaler om forbrugerkredit sikret ved pant eller på anden vis i forbindelse med fast ejendom til beboelse. Det omfatter en særlig ordning for kreditformidlere i denne sammenhæng [37]. Uanset lighederne mellem definitionerne på »kreditformidler« i artikel 4, stk. 5, i direktiv 2014/17 og i artikel 3, litra f), i direktiv 2008/48 følger det ikke heraf, at den førstnævnte indskrænker anvendelsesområdet for den sidstnævnte. Direktiv 2008/48 finder ikke anvendelse på kreditaftaler sikret ved pant, eller som har til formål at finansiere erhvervelsen eller bevarelsen af ejendomsretten til fast ejendom [artikel 2, stk. 2, litra a) og b)]. Det spørgsmål, om et inkassobureau kan overholde forpligtelserne i f.eks. kapitel 11 i direktiv 2014/17, kan efter min opfattelse ikke være relevant for afgørelsen af betydningen af artikel 3, litra f), i direktiv 2008/48. Inko har foreslået, at en vid fortolkning vil betyde, at advokater, der ikke præsterer gældsinddrivelsesydelser, ikke desto mindre vil være omfattet af direktiv 2008/48. Det nemme svar er, at når advokater yder juridisk rådgivning, udøver de ikke de opgaver, der er opregnet i artikel 3, litra f), nr. i)-iii) [38].

35. Endelig er den litauiske regering (som kun har foreslået et svar på spørgsmål 1) af den opfattelse, at hvad angår artikel 3, litra f), skal en kreditformidlers aktiviteter finde sted, inden kreditaftalen indgås. Forvaltningen af udestående gæld er ikke knyttet til forslaget til eller udarbejdelsen af den oprindelige aftale.

36. Jeg er uenig i dette synspunkt. For det første bestemmer artikel 3, litra f), ikke, at kreditformidlernes aktiviteter skal finde sted, inden kreditaftalen indgås. Det er bedre i overensstemmelse med ordlyden af og formålet med direktiv 2008/48 ikke at begrænse begrebet »kreditformidler« på den måde. Pligten til at give oplysninger finder snarere anvendelse i hele aftalens

34 — Jf. forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om forbrugerkredit, KOM(2002) 443 endelig (EFT 2002, C 331 E, s. 200) (herefter »det oprindelige forslag«). Kreditformidlerbegrebet er heri beskrevet som: »et generisk begreb, som kan dække flere former for aktiviteter og flere kategorier af mellemled« (på s. 8).

35 — Jf. dokument udarbejdet på vegne af GD Indre Marked og Tjenesteydelser med titlen: »*Study on Credit Intermediaries in the Internal Market*« af 15.1.2009, punkt 3.20-3.23.

36 — Jf. henholdsvis artikel 21, litra a) og b). ÅOP er defineret i artikel 3, litra i), i direktiv 2008/48 som de samlede omkostninger.

37 — Jf. navnlig artikel 29-34 i kapitel 11 i direktiv 2014/17.

38 — Jf. videre det oprindelige forslag, s. 9, hvori er anført: »Definitionen omfatter i princippet ikke advokater og notarer, heller ikke hvis forbrugeren rådfører sig med dem om kreditaftalens omfang, eller de hjælper med at formulere aftalen eller få den erklæret gyldig, forudsat at de begrænser sig til juridisk rådgivning og ikke formidler kontakt mellem deres klienter og bestemte kreditgivere.«

varighed, navnlig når låntageren tilbydes en finansiel ordning, der er omfattet af definitionen på en kreditaftale i artikel 3, litra c), i direktiv 2008/48 [39]. For det andet er den her relevante aftale ikke den oprindelige aftale mellem långiveren og låntageren. Det er afdragsaftalen, der er arrangeret af inkassatoren, som er omdrejningspunktet [40]. Da der ikke er noget, der antyder, om de oprindelige aftaler er omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 2008/48, kan det ikke antages, at låntagere modtager oplysningerne inden aftaleindgåelse, inden disse aftaler bliver bindende. Hvis virksomheder, såsom Inko, ikke er kreditformidlere i den i artikel 3, litra f), omhandlede forstand, er der heller ingen pligt til at give oplysningerne på dette tidspunkt, inden afdragsaftalerne bliver bindende. Låntagerne vil dermed ikke få den beskyttelse, som direktiv 2008/48 yder dem, da de ikke forsynes med oplysninger forud for aftaleindgåelse på noget tidspunkt i processen, navnlig når der indgås en kreditaftale om henstand med betalingen. Under alle omstændigheder fremgår det af den forelæggende rets forklaringer i forelæggelseskendelsen, at Inkos aktiviteter påbegyndes, inden låntageren indgår disse aftaler [41].

37. Jeg konkluderer derfor, at et inkassobureau, der præsenterer afdragsaftaler til forbrugere på vegne af kreditgivere med henblik på at inddrive deres udestående gæld mod et gebyr, er en kreditformidler som omhandlet i artikel 3, litra f), i direktiv 2008/48.

Spørgsmål 2

38. Når en låntager indgår en afdragsaftale og godtager at betale den udestående gæld sammen med alle omkostninger og morarenter, der følger af hans manglende betaling i henhold til den oprindelige aftale (eller de relevante nationale regler), falder en sådan aftale da uden for anvendelsesområdet for direktiv 2008/48, fordi det er en kreditaftale, som vedrører »gratis henstand med betalingen af en eksisterende gæld« som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra j)?

39. Den tyske regering har gjort gældende, at en aftale, hvorved en låntager betaler et gebyr, ikke kan anses for at være gratis i den i artikel 2, stk. 2, litra j), i direktiv 2008/48 omhandlede forstand, selv når inddrivelsesomkostningerne i henhold til afdragsaftalen ikke er større end omkostningerne i henhold til den oprindelige aftale. De omkostninger, der fremgår af den oprindelige aftale, udgør omkostninger med hensyn til artikel 2, stk. 2, litra j). Efter den franske regerings opfattelse (regeringen har kun svaret på spørgsmål 2) giver afdragsaftaler anledning til ekstra omkostninger for låntagerne, når: i) låntageren i henhold til en sådan aftale betaler mere end det, han ville have betalt, hvis tilbagebetalingen var blevet organiseret med andre midler, og ii) inkassatorens omkostninger afholdes direkte eller indirekte af låntageren. Kommissionen har gjort gældende, at det er nødvendigt at afgøre, om låntageren skal betale større omkostninger i henhold til afdragsaftalen, end han ville have betalt, hvis der ikke havde været en sådan aftale.

40. Hvad menes der med ordene »gratis« i artikel 2, stk. 2, litra j), i direktiv 2008/48? Er Inkos ordninger omfattet af denne bestemmelse?

41. Udtrykket »gratis« i artikel 2, stk. 2, litra j), i direktiv 2008/48 er ikke defineret. Det forekommer at være kohærent med den lovgivningsmæssige ordning, at det skal fortolkes i overensstemmelse med udtrykket »rentefrit og uden andre omkostninger […]« i artikel 2, stk. 2, litra f) [42]. Ordet »omkostninger« skal også fortolkes i overensstemmelse med definitionen af »samlede omkostninger i

39 — Jf. 24. betragtning.

40 — Jf. punkt 21 ovenfor.

41 — Jf. punkt 15 ovenfor.

42 — I 13. betragtning anføres, at direktiv 2008/48 ikke bør finde anvendelse på visse typer kreditaftaler, hvor låntageren kun skal betale ubetydelige eller ikke skal betale nogen omkostninger. Det oprindelige forslag indeholdt en undtagelse for aftaler om henstand med betalingen eller lignende finansielle faciliteter, eventuelt ved anvendelse af et betalings- og debetkort, når sådanne transaktioner er gratis og gennemføres inden for tre måneder. Der var ingen bestemmelse svarende til artikel 2, stk. 2, litra j), der blev indsat i det ændrede forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om forbrugerkreditaftaler og ændring af Rådets direktiv 93/13/EF (KOM(2005) 483 endelig).

forbindelse med forbrugerkreditten« i artikel 3, litra g). Denne definition er bredt formuleret, idet den dækker »alle omkostninger, herunder renter, provision, afgifter, og enhver anden form for honorar, som forbrugeren skal betale i forbindelse med kreditaftalen, og som kreditgiveren har kendskab til«. Det er tilstrækkeligt bredt til at omfatte de inddrivelsesomkostninger, som påløber, når en låntager misligholder den oprindelige aftale, uanset om disse omkostninger opkræves af långiveren selv eller af en inkassator, der handler på hans vegne.

42. Formålet med artikel 2, stk. 2, litra j), er at fjerne alle kreditaftaler, hvor låntageren ikke pålægges yderligere omkostninger for den ydede kreditfacilitet, fra anvendelsesområdet for direktiv 2008/48. Ordet »gratis« skal fortolkes under henvisning til dets normale betydning i sædvanlig sprogbrug, idet der tages hensyn til den lovmæssige sammenhæng, hvori det anvendes, og de mål, der forfølges med den lovgivning, som det udgør en del af [43]. Efter min opfattelse er spørgsmålet, om de omtvistede afdragsordninger ikke har nogen omkostninger for låntageren. Med andre ord: er sådanne ordninger gratis?

43. Inddrivelsesomkostninger i forbindelse med misligholdelse bør angives i den oprindelige aftale [44]. Det er ikke usædvanligt, at långivere delegerer inddrivelsesprocessen til tredjemand, fordi det er mere effektivt for dem end selv at inddrive udestående gæld. Da der er omkostninger ved inddrivelsen, som den misligholdende låntager er ansvarlig for i henhold til den oprindelige aftale, kan processen ikke beskrives som værende gratis for låntagerne. Inko har ikke benægtet, at virksomheden opkræver et gebyr for sine tjenesteydelser. Disse tjenesteydelser kan derfor ikke beskrives som stående gratis til rådighed. Det første spørgsmål er, om de ordninger, som Inko indgår med låntagere på vegne af långivere, fører til en omkostning for låntageren som omhandlet i artikel 3, litra g), i direktiv 2008/48. Det fremgår af det eksempel på en tilbagebetalingsaftale, der findes i den nationale rets sagsakter, at låntageren faktisk bærer inddrivelsesomkostningerne [45].

44. Det fremgår, at eksemplet indeholder følgende oplysninger: i) långiverens krav og omkostninger (98,75 EUR), ii) det gebyr, som Inko opkræver, når virksomheden godtager at handle på en långivers vegne, og som omfatter: 15,65 EUR (behandlingsgebyr), 14,28 EUR (for den første rykkerskrivelse), 9,36 EUR (dokumentationsgebyr) – samlet: 39,29 EUR og iii) gældens nye saldo 138,04 EUR (der fremkommer ved at lægge 39,29 EUR til 98,75 EUR). Herudover er der yderligere gebyrer: rente: 0 EUR [46], de månedlige omkostninger for vedligeholdelse af sagsakterne (3,12 EUR pr. måned), 15,96 EUR pr. rykkerskrivelse og 45 EUR i inddrivelsesomkostninger – samlet 64,08 EUR [47].

45. Inko tilbyder ikke en gratis ordning. Der er økonomiske konsekvenser, hvorom låntagere skal være i stand til at træffe et informeret valg.

46. Betyder det noget hvad angår artikel 2, stk. 2, litra j), om låntageren betaler omkostningerne ved afdragsaftalen til långiveren, som derefter betaler inkassobureauet, eller om han betaler inkassobureauet direkte?

47. Det gør det efter min opfattelse ikke.

43 — Jf. dom af 5.7.2012, Content Services (C-49/11, EU:C:2012:419, præmis 32).

44 — Jf. f.eks. artikel 5, stk. 1, litra l), i direktiv 2008/48.

45 — Jf. punkt 16 og 27 ovenfor.

46 — Dette tal kan åbenlyst stige i løbet af forholdet.

47 — Det skal erindres, at omkostningerne kan stige. Retsstillingen afhænger af antallet af rykkerskrivelser, der udstedes. Kort sagt udgør den første omgang gebyrer ca. 40% af långiverens krav. I eksemplet, hvor långiverens krav og omkostninger udgør 98,75 EUR, udgør de yderligere gebyrer ca. 65% af långiverens krav. De anførte tal er illustrative. Forholdet mellem Inkos gebyrer og den udestående gæld afhænger åbenlyst af størrelsen af denne gæld i hvert enkelt tilfælde.

48. Det fremgår klart af forelæggelseskendelsen og af oplysningerne i de nationale sagsakter, at låntageren i hovedsagen faktisk er ansvarlig i henhold til den oprindelige kreditaftale (i det mindste indirekte) for denne betaling [48].

49. Skal de omtvistede omkostninger være større end dem, der skal betales i henhold til den oprindelige kreditaftale, når låntageren misligholder, for at aftalen skal falde uden for artikel 2, stk. 2, litra j) [49]?

50. Efter min opfattelse er svaret herpå »nej«.

51. En sådan betingelse, som ikke er en del af den faktiske ordlyd af artikel 2, stk. 2, litra j), forekommer mig at være uforenelig med forbrugerbeskyttelsesformålet med direktiv 2008/48. Den i hele direktivet anvendte lovgivningsteknik er, at en forbruger, som er grundigt og fuldstændigt informeret, er en, der er bedre i stand til at tage ansvaret for sine låneordninger [50].

52. Den forelæggende ret har spurgt, om fortolkningen af artikel 2, stk. 2, litra j), indvirker på funktionen af artikel 2, stk. 6, i direktiv 2008/48.

53. Det gør den efter min opfattelse ikke. De to bestemmelser indfører særskilte ordninger. Artikel 2, stk. 2, litra j), er ikke skønsmæssig, den udelukker aftaler, hvor låntagere opnår gratis kredit, fra anvendelsesområdet for direktiv 2008/48.

54. Medlemsstaterne kan derimod vælge, om de vil anvende den lettere lovgivningsordning, der er indført med artikel 2, stk. 6 [51]. I henhold til denne bestemmelse kan de vælge, at kun visse artikler i direktiv 2008/48 finder anvendelse på kreditaftaler, ifølge hvilke långivere og låntagere aftaler henstand med betalingen, eller hvorledes kreditten tilbagebetales [52], såfremt en låntager allerede har misligholdt den oprindelige kreditaftale, og hvor sådanne ordninger forventes at afværge en retssag om misligholdelsen, og låntageren dermed ikke stilles ringere end som faststat i den oprindelige aftale. Artikel 6 (som bl.a. finder anvendelse på »en kreditaftale eller et tilbud om en kreditaftale« som henvist til i navnlig artikel 2, stk. 6) opstiller en liste over obligatoriske oplysninger, som kreditgiveren og i givet fald kreditformidleren i god tid skal give forbrugeren, inden han eller hun bliver bundet. Da Østrig ikke har valgt at benytte sig af den i artikel 2, stk. 6, opstillede valgmulighed, er det imidlertid artikel 5, som fortsat er relevant for tvisten i hovedsagen [53].

55. Jeg konkluderer derfor, at når den oprindelige kreditaftale bestemmer, at låntageren er ansvarlig for at betale inddrivelsesomkostningerne i tilfælde af misligholdelse, og låntageren efterfølgende indgår en afdragsaftale med långiveren i medfør af en ordning organiseret af en inkassator, udgør en sådan aftale ikke en kreditaftale, som vedrører gratis henstand med betalingen af en eksisterende gæld, som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra j), i direktiv 2008/48, selv når låntageren allerede er ansvarlig for at betale de inddrivelsesomkostninger, der fremgår af den oprindelige kreditaftale, eller ellers skal betale disse omkostninger i henhold til nationale regler.

48 — Jf. punkt 44 ovenfor.

49 — Jf. punkt 17 ovenfor.

50 — Jf. 24. og 26. betragtning. Jf. videre dom af 18.12.2014, CA Consumer Finance, (C-449/13, EU:C:2014:2464, præmis 21).

51 — Artikel 2, stk. 6, i direktiv 2008/48 blev indført, mens direktivet blev forhandlet i Rådet, jf. s. 3 i Kommissionens meddelelse til Europa-Parlamentet i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 251, stk. 2, andet afsnit, vedrørende Rådets fælles holdning med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om forbrugerkreditaftaler, KOM(2007) 546 endelig udg. af 21.9.2007.

52 — Jf. punkt 5 ovenfor.

53 — Jf. punkt 22 ovenfor.

Forslag til afgørelse

56. På baggrund af ovenstående betragtninger er det min opfattelse, at Domstolen skal besvare de af Oberster Gerichtshof (øverste domstol, Østrig) stillede spørgsmål på følgende måde:

»– Et inkassobureau, der præsenterer afdragsaftaler til forbrugere på vegne af kreditgivere med henblik på at inddrive deres udestående gæld mod et gebyr, er en kreditformidler som omhandlet i artikel 3, litra f), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF.

– Når den oprindelige kreditaftale bestemmer, at låntageren er ansvarlig for at betale inddrivelsesomkostningerne i tilfælde af misligholdelse, og låntageren efterfølgende indgår en afdragsaftale med långiveren i medfør af en ordning organiseret af en inkassator, udgør en sådan aftale ikke en kreditaftale, som vedrører gratis henstand med betalingen af en eksisterende gæld, som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra j), i direktiv 2008/48, selv når låntageren allerede er ansvarlig for at betale de inddrivelsesomkostninger, der fremgår af den oprindelige kreditaftale, eller ellers skal betale disse omkostninger i henhold til nationale regler.«